

ΤΕΛΩ

ΤΕΥΧΟΣ
30
ΣΑΒΒΑΤΟ
4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
2000

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Μασίχα

Τα διαμάντια του Αιγαίου

Η μαύρη ήπειρος

Μεγάλο οδοιπορικό. Νότιος Αφρική, Μαλάουι,
Ζάμπια, Ζιμπάμπουε, Τανζανία

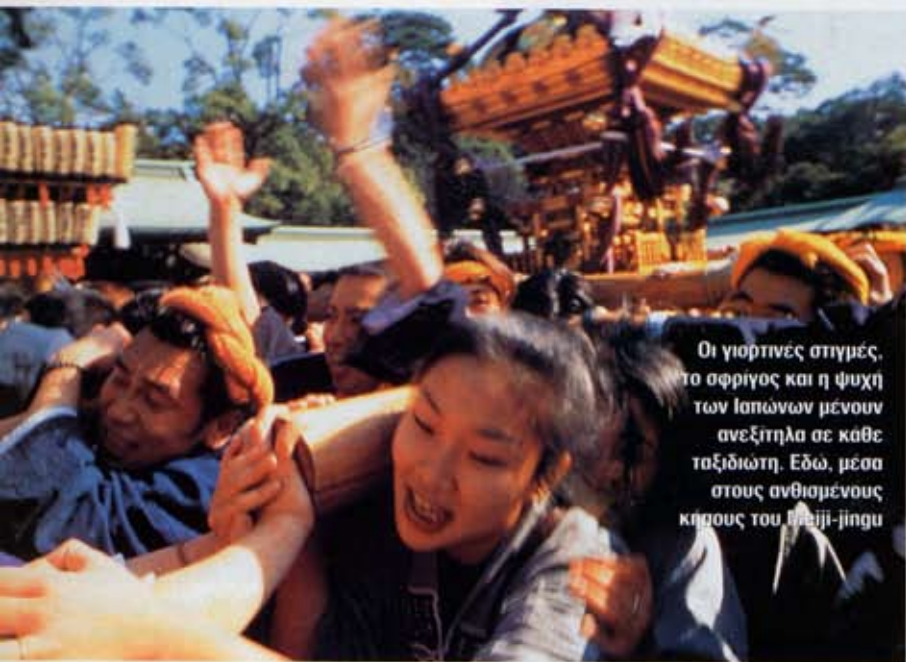
Σιροφυλιά

Δάσος
εν πύλω

Τόγκια

Πόλη
γκέισα

Ιοκουιέμ: η αρκούδα-
πλανητάρχης

Οι γιορτινές στιγμές,
το σφρίγος και η ψυχή
των Ιαπώνων μένουν
ανεξίτηλα σε κάθε
ταξιδιώτη. Εδώ, μέσα
στους ανθισμένους
κήπους του Meiji-jingu

► στη μνήμη κάθε ταξιδιώτη. Τόσο έντονο είναι το σφρίγος και ο ρυθμός στις παραδεισένιες όσες και τα πάρκα όπως του Ueno, κοντά στους Dempo-in Gardens με την πενταώροφη παγοδα στην Ασάκουσα. Στο Ueno, ευκαιρία να γνωρίσετε το μεγαλύτερο δημόσιο συλλέκτη γιαπωνέζικης τέχνης του κόσμου: το Tokyo National Museum (Εθνικό Μουσείο).

Αν και τα πολλά μουσεία κουράζουν, παρ' όλ' αυτά μην αφήσετε έξω από την περιήγησή σας το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης (Museum of Contemporary Art, 4-1-1, Miyoshi, Koto-Ku, Tokio 135, τηλ.: 03-5245-4111, σταθμός Kiba με την Tozai γραμμή και 15 λεπτά περπάτημα). Σε αυτό και στο αντίστοιχο της Νέας Υόρκης έρχονται με προτεραιότητα τα μεγαλεία

της ανθρωπίνης έκφρασης. Τέλος, το Tokyo Metropolitan Museum of Photography.

Όλη η πόλη είναι ένα ζωντανό μουσείο αφιερωμένο σε ό,τι καινούργιο υπάρχει στο χώρο της ηλεκτρονικής και της τεχνολογίας, με εκθέματα τα μαρμαίδια (gadgets) και τα θεόρατα αρχιτεκτονήματα, τα τρισδιάστατα θεάματα, αλλά και αντίκες από της εποχής της Βασιλίσσας Βικτορίας.

Είναι ένα σφουγγάρι καινοτομιών. Είναι ο μπάμπαν που κερνάει σε όλους το πετυχημένο και πολυπόθητο σπέσιαλ «Cultural Cocktail» όλων των πολιτισμών και τρόπων ζωής.

Ψώνια

Το Τόκιο ποτέ δεν φημίστηκε για τις φτηνές του τιμές, εκτός βέβαια αν κάποιος το επισκέφθηκε στην κατοχή του 1945.

Μια εξαίρεση στην πόλη του Αλαντίν είναι η «ομπλιά» με το όνομα Ακικαμπάρα. Στο σταθμό Akihabara δεν θα ξεχάσετε να κατεβείτε γιατί θα σας το θυμίσουν οι χιλιάδες καταναλωτές που μπαίνουν στα τρένα φορτωμένοι με πακεταρισμένα ηλεκτρονικά.

Η φτηνότερη γειτονιά. Απελευθερωθείτε από το στρες του μαζαρίσι και ψωνίστε, από τηλεοπτική οθόνη-κορμάκι ενός τερασίου video-wall, μέχρι ένα πλέρυ στέισον αυτοκινήτου ή τσιπς.

Είσατε στην ασφαλέστερη χώρα του πλανήτη -όπου η μανία του καταναλωτισμού είναι εθιστική και παρασέρνει πολύ κόσμο! Και οι Ιάπωνες γνωρίζουν πολύ καλά τον τρόπο, γιατί έχουν μια παραπάνω αίσθηση: Την έκτακτη αίσθηση του ΧΡΗΜΑΤΟΣ.

Πιο παραδοσιακή είναι η αγορά της Γκίνζα (Ginza). Εκτός από ηλεκτρονικά θα βρείτε και γιαπωνέζικες κούκλες, κερμό και πανοπλίες ομοιογρά.

Kabuki-cho: στην καρδιά του Σιντζούκου, της πολυπληθέστερης γειτονιάς του κόσμου, αμέτρητα ερωτικά μαγαζιά με show εξάπτον τη φαντασία...

Η Ιστορία

Η μητρόπολη

Το Τόκιο είναι πρωτεύουσα της Ιαπωνίας από το 1868 (μέχρι τότε η πόλη ονομαζόταν Εντο) όταν αντικατέστησε το Κιάτο. Τόκιο σημαίνει «ανατολική πρωτεύουσα» και χωρίς αμφιβολία αποτελεί την ασιατική μεγαλούπολη με τη μεγαλύτερη διεθνή αίγλη, κέντρο μιας υπερβιομηχανοποιημένης οικονομίας που συγκαταλέγεται πάντα ανάμεσα στις ισχυρότερες της Γης.

Μοντέρνα πόλη, με άπειρους ουρανοξύστες που συμβολίζουν την αίσθηση οικονομικής κυριαρχίας της παντοδύναμης ιαπωνικής οικονομίας και της προηγμένης τεχνολογίας, το σημερινό Τόκιο είναι επίσης πόλη των σεισμών (μία από τις μεγαλύτερες καταστροφές ήταν εκείνη του 1923, με 100.000 νεκρούς) αλλά και της υψηλής αρχιτεκτονικής κήπων, με τις καμέλιες και τα χρυσάνθεμα να επικρατούν στους αυτοκρατορικούς

Φωτ: TONY STONE/ΑΡΕΙΘΟΝ

ης Ανατολής

κλήπους προσφέροντας ένα εκπληκτικό θέαμα την εποχή της ανθοφορίας. Η παλιά πόλη μοιάζει με ιστό αράχνης, με τα παλάτια των Ιαπώνων αυτοκρατόρων να δεσποζουν στο κέντρο της, υποδηλώνοντας το χαρακτήρα μιας οχυρής πόλης. Παρά τη γνωστή διεθνώς ιαπωνική τάξη και πειθαρχία, πολεοδομικά το Τόκιο είναι μια ακατάστατη μεγαλούπολη, με τα δορυφορικά κέντρα (όπως το Καβάσακι και η Γιοκοχάμα) να εκτείνονται περιμετρικά του παλαιού κέντρου, ακολουθώντας τις εδαφικές διακυμάνσεις (κοιλότητες, υψώματα) που προϋπήρχαν όταν ακόμη τα περίχωρα της αστικής μεγαλούπολης αποτελούνταν από ριζοχώραφα.

Ο πληθυσμός της πόλης είναι 8 εκατομμύρια, ο ευρύτερος μητροπολιτικός χώρος όμως -που είναι ο μεγαλύτερος του κόσμου- αγγίζει τα 27 ε-

κατομμύρια ψυχές! Όλοι αυτοί ζουν σε 2.180 τ. χλμ., υπό κατάσταση ασφυκτικής πυκνότητας (5.443 κάτοικοι ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο!). Ο συνωστισμός είναι το σήμα κατατεθέν της πόλης που διαθέτει μια παγκόσμια πρωτοτυπία, τους περίφημους «πρωωθητές», ειδικούς υπαλλήλους του μετρό που φορούν λευκά γάντια και έχουν καθήκον να στρώνουν τους επιβάτες που προσπαθούν να εισέλθουν στα υπερφορτωμένα βαγόνια του μετρό, έτσι ώστε να κλείνουν οι πόρτες και να συνεχίζονται τα δρομολόγια...

Εκτός από το γραφικό του πράγματος, οι κάτοικοι της ιαπωνικής πρωτεύουσας είναι αντιμέτωποι με πολλά σοβαρά προβλήματα, που συνοδεύουν τη ζωή σε μια μεγαλούπολη με τέτοια λιγγυώδη μεγέθη: οι αξίες της γης είναι πανάκριβες, με συνέπεια οι κατοικίες να είναι πολύ μικρές, η ατμο-

σφαιρική ρύπανση και η ηχορύπανση βρίσκονται σε υψηλά επίπεδα, η έλλειψη ανοιχτών χώρων και πρασίνου είναι μεγάλη, το κυκλοφοριακό σφόρητο και οι ελλείψεις σε θέσεις στάθμευσης τεράστιες. Για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα με τα παρκαρισμένα παντού αυτοκίνητα, οι αρχές παραχωρούν άδεια απόκτησης ενός ΙΧ. σε έναν κάτοικο του Τόκιο μόνον εάν αυτός αποδείξει ότι έχει στη διάθεσή του νυχτερινό πάρκινγκ εκτός δρόμου. Το μεγαλύτερο πρόβλημα όμως που συντελεί στον πολλαπλασιασμό των ψυχικών παθήσεων (πιθανώς και στο αυξημένο ποσοστό αυτοκτονιών) στην ιαπωνική μητρόπολη είναι η πλήρης απουσία επαφής των περισσότερων διαμερισμάτων και γραφείων με το φως του Ηλίου λόγω των υψηλών κτιρίων που σκιάζουν το ένα το άλλο.

Γιάννης Σακιώτης

Οι διάσημοι dj
όλου του
κόσμου
υποκλίνονται
στους
ηλεκτρονικούς
ήχους έκστασης
των
πρωταποριακών
κλαμπ του Τόκιο

Κρουαζιέρα ρομαντική: με πλοιάριο-αντίγραφο της Νέας Ορλεάνης διασχίζουμε το Τόκιο, πλέοντας στον ποταμό Σουκίντα-Γκάβα. Από τη βόρεια όχθη της παραδοσιακής Ασασκούσα σε μια ώρα φθάνουμε στην αστραφτερή όχθη με τα θηριώδη μοντέρνα κτίρια των τηλεοπτικών καναλιών και των μεγαλύτερων εταιρειών του κόσμου. Η Rainbow Bridge, άλλο ένα παράδειγμα μίμησης των Δυτικών...

Πόλη γκέισα...

Στην πόλη των μεγάλων αντιθέσεων και της πλούσιας παράδοσης. Στην πόλη του σούμο, των σαμουράι, του καλύτερου τέκνο που έχετε χορέψει ποτέ. Των σαγηνευτικών γκεϊσών, των εύγευστων σούσι, των χαμάμ, της τεχνολογίας, του καταναλωτισμού. Απέραντοι κήποι, μυρωδιές, παζάρια. Η ευγένεια και η περιποίηση είναι όμως αυτά που θα σας συγκλονίσουν.

Κείμενο-φωτ: Μάρω Κουρή

Οι νέοι που αναζητούν την ανατροπή του συντηρητισμού και της οργανωτικής τελειότητας -όπως παντού- ντύνονται γουστόζικα, αντιδρώντας στο ρεύμα της εποχής. Η δεκαεφτάχρονη Τζούνκο δεν πιστεύει ότι σε μια χώρα όπου ανθούν η χηολογία, η οικονομία και ο καταναλωτισμός, όπως οι περίφημες κερασσιές της, ότι την ίδια χώρα παραμένουν τα αρνητικά της παράδοσης χωρίς να αναδιορθώνονται

Σιμοκιτάζουσα: η περιοχή των θεατρόφιλων, των φοιτητών, των καλλιτεχνών και των πρωτοποριακών. Εδώ ό,τι τρελό και εκρηκτικό «περνάει». Το πρωί οι πανκ ανοίγουν τα μαγαζιά με μεταχειρισμένα ρούχα και αντικείμενα

Καίτοι ανήκει στη μειονότητα των ανδρών που δεν βιάστηκαν να ακολουθήσουν σύστημα της ζωής. Είναι μουσικός, ταξιδεύει σε άλλες χώρες όπου εργάζεται ως μουσικός ή... σε κτήματα για να μπορέσει να συνεχίζει τα ταξίδια του. Η ειρήνη μέσα μας μόνο έτσι μπορεί να αποκτηθεί. Διαφορετικά θα ήμουν πολύ άδικο με

Χαράματα στο μετρό, στάση Σιμπούγια, στο κεντρικό Τόκιο. Ένας ξενοχτισμένος νεο-οδοιπόρος στην ίδια του την πόλη, περιμένει το πρώτο τρένο. Η μανία με την οποία Ιάπωνες πίνουν και διασκεδάζουν έξω, είναι ισοδύναμη της εργασιομανίας τους. Κι βράδυ στις 23.30 ένας μαραθώνιος δρόμου ταράζει το κέντρο της πόλης. Ζαλισμέ από το σασέ, τρέχουν γιατί κινδυνεύουν να χάσουν το τελευταίο τρένο του μεσονυχ

Νέοι τάικο τυμπανιστές σε εθνική γιορτή της χώρας.

Αριστερά: στη χώρα του καταναλωτισμού, οι άστεγοι ζουν σε σκηνές, διαθέτουν τηλεοράσεις και παίζουν ηλεκτρικές κιθάρες με γεννήτριες που βρίσκουν στα σκουπίδια. Η μόνη ομοιότητα με τους άλλους άστεγους του κόσμου είναι ότι

Η καριέρα της γυναίκας σταματά μετά το γάμο. Τις περισσότερες φορές όνειρα και φιλοδοξίες πάνε χαμένα. Κύρια απασχόλησή της, ως επί το πλείστον, είναι η περιποίηση των παιδιών και η υποταγή στο σύζυγο

Το μεγαλείο του χάους

Η μεγαλύτερη ηδονή είναι να ταξιδεύεις. Ατελείωτο το ταξίδι προς την Ανατολή.

Μέσα στο μετρό, από το αεροδρόμιο Narita προς το ξενοδοχείο, στο κέντρο του Τόκιο, σαστίζω στο μεγαλείο του χάους.

Τα γρηγορότερα τρένα του κόσμου και με τη μεγαλύτερη ακρίβεια χρόνου σαρώνουν όλη τη χώρα. Τα λένε Σίνκοσεν, που σημαίνει προβοσκίδα!

Στο σταθμό Σιντζούκου, χάνομαι... Στον πιο πολύκοσμο σταθμό του κόσμου, δύο εκατομμύρια άνθρωποι ξεχύνονται το πρωί για δουλειά. Και αμέσως μετά τις καθιερωμένες υπερωρίες, για διασκέδαση.

Ακούω κάτι σαν ψαλμωδία. Ένας ιδιόρρυθμος βουδιστής προσεύχεται για την ψυχή μας. Ποιον να προλάβει να σώσει; Αυτό θα το μάθουμε σε μια άλλη ζωή...

Τα φώτα στους ουρανοξύστες δεν σβήνουν ποτέ.

Στη χώρα της τρέλας, του νέον, της εργασιομανίας, της τελειομανίας, του μικρότερου ποσοστού ανεργίας. Στο πιο ακριβό νησί, όπου νέοι από όλο τον κόσμο έρχονται να κάνουν καριέρα σε οποιοδήποτε τομέα. Στη χώρα της οργανωμένης κοινωνίας, με το μεγαλύτερο πολυκατάστημα του κόσμου και με το μεγαλύτερο ξύλινο ναό του κόσμου.

Εδώ οι άστεγοι διαθέτουν ποδήλατο για τις βόλτες τους, τηλεόραση και κουζίνα με γκάζι στις σκηνές τους, γεννήτρια για να παίζουν τις ηλεκτρικές κιθάρες και τα συνθεοαίζερ που βρίσκουν στα... σκουπίδια.

Ένας κοντρός σχιστοματής με πλησιάζει. Σαφηνιάζεται όταν μαθαίνει ότι πρόκειται για μια Ελληνίδα φωτορεπόρτερ στα λημέρια του. Πού είναι η Ελλάδα; απορεί. Του εξηγώ και παίρνω την πρώτη μου συνέντευξη από έναν

γιακούζα. Πρόκειται για μαφιόζο, προστάτη των Λατινών κοριτσιών, των μπαρ, των καμπαρέ, μέχρι και των κουρείων. «Εδώ η αστυνομία συνεργάζεται με τη γιακούζα. Είμαστε οι απόγονοι των σαμουράι. Τα χρήματα που μαζεύουμε, τα δίνουμε σε νοσοκομεία και σχολεία». Περίεργες καταστάσεις κι όμως αληθινές...

«Το μουσικό με τους Ιάπωνες είναι να πηγαίνεις με τα νερά τους και αυτοί, όπως είναι ευγενικοί μέχρι... δουλοπρέπειας, απλά θα σε πάρουν από το χέρι για να σε οδηγήσουν στο μέρος που ψάχνεις, ακόμη και αν πρόκειται να αφίσουν τη δουλειά τους!», μου εκμυστηρεύεται ο Βραζιλιανός σπουδαστής Jaime Gordona, διευθυντής μεγάλης πολυεθνικής.

Πίνουμε ρούμι στο Aysa, το πρώτο bar-reggae του Kabuki-Cho, την καρδιά δηλαδή του Σιντζούκου.

Στο Καμπούκι-Τσο περιπλανιέμαι στα στενά όπου βασιλεύει το νέον και τα λαμπρόνια, α-►

Τα παιδιά σε όλον τον πλανήτη κάνουν νάζια. Το μωρό αυτής της μοντέρνας μαμάς παίζει κρυφτό, ίσως την πιο ακατάλληλη στιγμή. Η μαμά του, όμως, λάμπει από τη χαρά της καθώς συνοδεύεται στα ψώνια από την πιο γλυκιά παρέα. Χαραχούκου. Τόκιο

Παιδιά έξω από τον ιερό ναό του Βουδά

► νάμεσα στους ατμούς από τα βραστά που σερβίρουν τα σιτημένα πάνω σε ρόδες μαγειρεία. Ο κόσμος εδώ ξεστρά στο ποτό, το φαγητό, το χορό. Σε ό,τι του προσφέρει η αστειρευτή νύχτα του Τόκιο.

Ισως και να είναι η πιο θορυβώδης περιοχή που έχω γνωρίσει...

Απειρα κλαμπ. Από το δεύτερο υπόγειο μέχρι το δωμά κάθε απαρχαιωμένου ουρανοξύστη. Από τα πιο ακριβά και γνωστά εστιατόρια της πόλης μέχρι τα φθηνότερα peep-shows με μεθυσμένους Αμερικανούς «κράτιες» να σε προκαλούν σε φρεϊτικές απολαύσεις.

Τα караόκι μπαρ είναι η μεγαλύτερη μόδα των εφήβων: αχανείς χώροι, κάτω από την επιβολή του έντονου κίτ. Σαλονάκια εξοπλισμένα με τα τελευταία οπτικοακουστικά μηχανήματα, με Γιαπωνεζούλες να προσπαθούν να μιμηθούν τη Σελίν Νιόν και τα αγόρια τον Μικ Τζάγκερ.

Στο ασανσέρ με υποδέχεται ένα πανέμορφο αγόρι με πράσινα, σχιστά μάτια. Το κάλλος της φύσης όταν τα γονίδια Γιαπωνέζων μπτέρων σμίγουν με αλλοδαπούς πατέρες...

Με συνοδεύει σε ένα μοντέρνο γκέισα-χάους (geisha house). Στο βάθος εισδύω σε ένα κλαμπ-οικό μόνος όπου παρυσιαζεται ντεφιλέ, η εξιτρίμ εμφάνιση και ψυχολογία της ερχόμενης γενιάς των Γιαπωνέζων. Κλαμπ-κομωτήριο, κλαμπ-καζίνο. Τα δεκάχρονα Γιαπωνεζάκια ξεχνούν παίζοντας ηλεκτρονικά παιχνίδια στο ισόγειο.

Γυναικείες φωνές γεμάτες πόθο σε καλούν, μέσα από αλληπαλλήλους ήχους που βγαίνουν από δυνατά ηχεία, στο tere kura (τηλεφωνικό κλαμπ). Με ένα ποσό, μπορείς για μια ώρα να αγοράσεις μια λίστα από ερωτικές τηλεφωνικές συνδιαλέξεις. Διαφημίσεις των tere kura σε σκίπια κόμικς, ημερησίων κορποσιών, που παίζουν βιολί ή πιάνο από ελικόπτερο, «διακοσμούν» άτακτα τους τηλεφωνικούς θαλάμους.

Πόσοι από μας δεν πάμε μια βόλτα στο λιμάνι; Εκεί βγαίνει από μέσα μας Η ΦΥΓΗ. Το ταξίδι πάνω στα κύματα ή πάνω στις σκέψεις, αγναντεύοντας τα νερά που σχίζουν τα καράβια. Καρόβια διαφορετικά, παιχνιδιάρικα, μόνο για τους πολυμήχανους Ιάπωνες

Μια μικρούλα γκέισα αναζητεί ταξί. Όλα λάμπουν στο ελαφρύ περπάτημά της. Η Τζούνκο είναι μαθητευόμενη ή μάικο - όπως λέγονται οι γκέισες κάτω των 20 ετών. Οι γκέισες από μικρές, αφού επιλέξουν να ακολουθήσουν το δρόμο αυτό, διδάσκονται τα παραδοσιακά μουσικά όργανα, χορό και τραγούδι. Η ιεροτελεστία που προσφέρουν είναι μια μοναδική εμπειρία για όποιον θέλει να αφηθεί και να... ξεθευτεί.

Στο σταθμό Σιμπούγια, λίγα λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα, ένας μαροθώνιος δρόμος ταραζει το κέντρο της πόλης. Ζαλισμένοι από το σασέ, τρέχουν να προλάβουν το τελευταίο τρένο. Αλλά και στο σπίτι να μη γυρίσουν, δεν θα είναι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά. Οι νέοι θα συνεχίσουν το ξενύχτι τους στα κλαμπ και στα φαγοδικά. Οι μεγαλύτεροι θα διαβάσουν κόμικς μέχρι να αποκοιμηθούν, καθισμένοι σε ένα ειδικό, για την περίπτωση αυτή, ξεκούραστο σκαμνάκι που φυλάει στα ντουλάπα

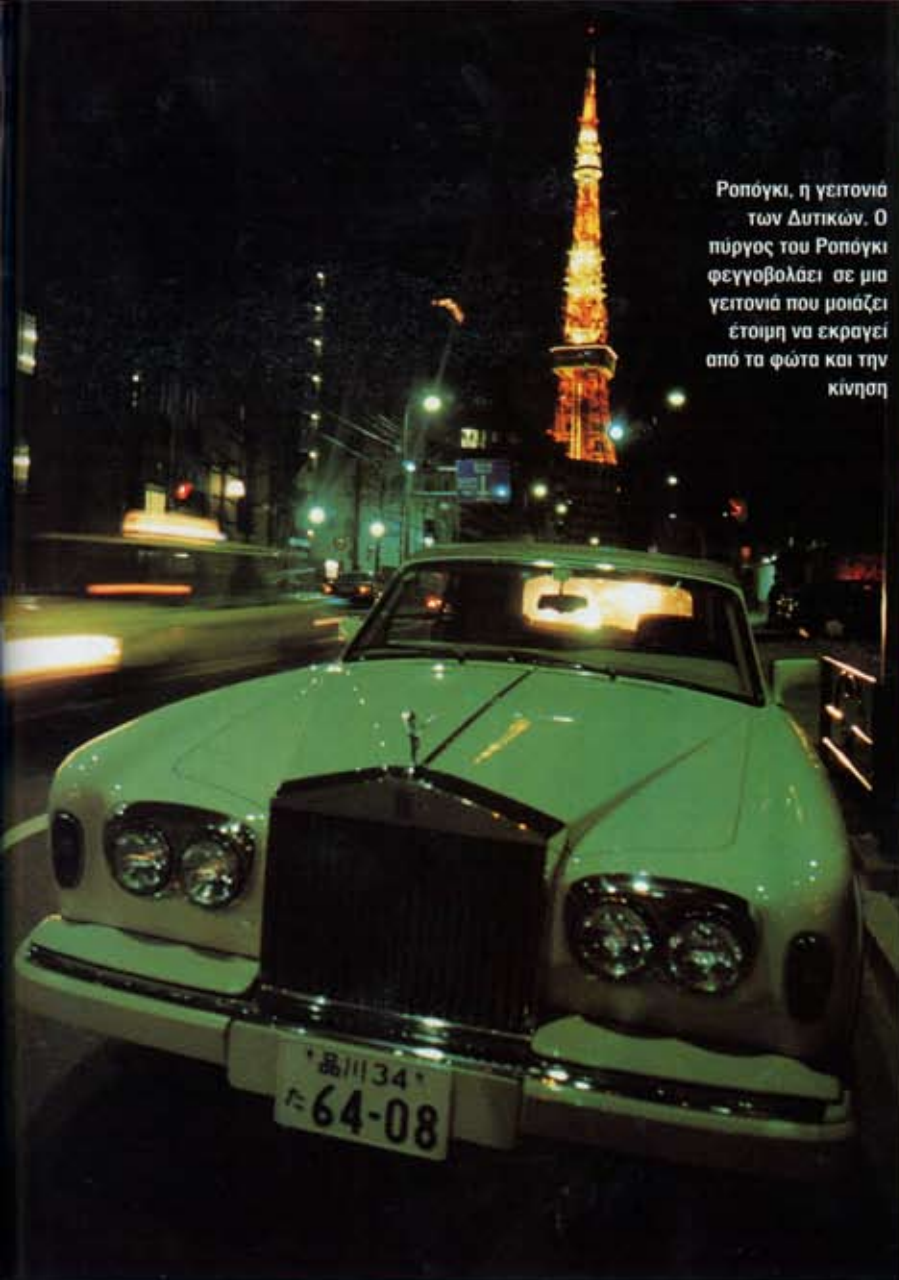
των σταθμών. Μέσα στο ντουλάπι του, το οποίο ανοίγει με ένα κέρμα των 200 γεν (760 δραχμές), ο προνοητικός έχει και μια αλλαξιά κοστούμι για την επόμενη μέρα...

Η μανία με την οποία οι Ιάπωνες πίνουν και διασκεδάζουν είναι ισοδύναμη της εργασιομανίας τους.

Τοσιμάρε καυτούς χταποδοκεφτέδες που τους βουτάμε στην πιπτή γλυκοξίννη σάλτσα, έξω από το πορτ παγκάζ ενός Ινδού που το έχει μετατρέψει σε ψυποταριά, φωτισμένη πάντα από το ημίφως ενός παραδοσιακού κόκκινου φαναριού που έχει κρεμάσει στην ανοικτή πόρτα.

Στο Club On Air, που μοιάζει με πλανητάριο, χαζεύουμε εκατομμύρια εκστασιασμένων εφήβων που έχουν παραδοθεί σε μια μουσική ταχυπαλμία-δημιουργία του dj.

Μέσα σε ένα τακούσι, δηλαδή ταξί, διακοσμημένο όπως τα δικά μας αγροτικά, ο διακριτικότατος ταξιτζής αρνείται να με καταλάβει. Αποφασίζω μέσα μου ότι θα φύγω από αυτή τη

Ροπόγκι, η γειτονιά των Δυτικών. Ο πύργος του Ροπόγκι φεγγαβολάζει σε μια γειτονιά που μοιάζει έτοιμη να εκραγεί από τα φώτα και την κίνηση

χώρα μόνο με την κατάρτιση του Νόμπελ Υπομονής.

Η οδρά για το σοοσί μπαρ φθάνει δυο τετράγωνα παρακάτω. Είμαστε στο Ροπόγκι, τη γειτονιά των Δυτικών. Εδώ κυκλοφορούν λευκοί, ξανθοί, μαυροί, Αμερικανοί, μια πραγματική Βαβέλ...

Δημοσιογράφοι, εθισμένοι στο Internet, «κομπουτεράδες». «Βγάζεις πολύ χρήμα αν ξέρεις από κομπιούτερ», λέει ο Dan που ήρθε από τη Ν. Καρολίνα της Αμερικής πριν από δέκα χρόνια. «Είναι μια χώρα που ποτέ δεν τη θαρέσαι». Το μόνο που τον στενοχωρεί είναι η σκληρή αντιμετώπιση της γυναίκας. Γι' αυτό οι νέες επιδιώκουν ξένους για συζύγους. Οι επαναστατίες φεύγουν από τη χώρα. Οι δειλές πέφτουν σε μελαγχολία. Ο ίδιος συζητά με μια Γαπωνέζα.

Ο Τρότοκι είχε πει για την Ιαπωνία ότι είναι ένα μίγμα της κινεζικής φιλοσοφίας του Κομφούκιου, όπου η παραδοσιακή κοινωνία θέλει την υποταγή στον άντρα, και του Εντυσόν που α-

νακάλυψε τη λάμπα και το πικ-απ!

Στο σοοσί μπαρ πρέπει να καταναλώσουμε δεκάδες πατάκια. Σχηματίζουμε πύργους από αυτά. Μπροστά μας, πάνω στο κινούμενο μπαρ, παρελαύνουν θαλασσινά όλων των χρωμάτων και ειδών, ζωντανά. Δοκιμάστε το σοοσί πάντα σε συνδυασμό με σόγιου, δηλαδή σάλτσα από σόγια. Εάν δεν είστε έμπειροι στα τόσους, μην ανησυχείτε. Το σοοσί είναι μια τροφή που ανεβαίνει τρώγεται και με τα χέρια.

Σοοσί αλλά και νουντλς και φούγκου (γιαπωνέζικα μανιτάρια) και ριζες διάφορες σερβιρισμένες με καλομαγειρεμένα λαχανικά και σάλτσες πρωτόγονων γεύσεων θα βρείτε στο μενού ενός γιαπωνέζικου εστιατορίου. Για να το απολαύσετε, όμως, πρέπει να κάψετε οκλαδόν και ξυπόλητοι! Την απόλυτη περιποίηση τη νιώθετε ακόμη και σε ένα περιθωριακό μπαρ του Τόκιο, όπου χαμογελαστοί σερβιτόρες με κιμωλό σας φέρνουν ζεστά αρωματισμένα πετοιτάκια για τα χέρια. Δοκιμάστε μπίρες σαν την Asahi,

Το πάθος για τη μουσική θα το νιώσετε αν βρεθείτε μέσα στα καραόκι μπαρ-ρέστοραν

τη Sapporo ή τη Sandurri, αλλά και ζεστό σακέ, κάνζακε. Στο τέλος προσφέρεται και ένα ποτήρι ζεστό πράσινο τσάι.

Πλησιάζει το φως της ημέρας. Πού να είμαι; Τριγύρω μου μόνο ζευγαράκια κυκλοφορούν.

Ασφάλεια, φροντίδα, καθαριότητα, λεπτότητα: αυτά τα σπάνια φαινόμενα παρατηρεί οποιοσδήποτε έρχεται στη χώρα του Ανατέλλοντος Ηλίου.

Η Ιαπωνία κεραυνοβολείται από εναλλαγές:

Χωρίς να το καταλάβετε, από τους ηλεκτρονικούς ήχους έκτασης των πρωτοποριακών κλαμπ θα βρεθείτε να παρακολουθείτε θεατρικό δράμα Νο, που προήλθε τον 7ο αιώνα από την Κίνα ή να συγχρονίζετε στους αυλικούς ρεθμούς της μισθιαίας αρχαίας μουσικής gagaku.

Μην χάσετε μια πριονή ή μεσημεριανική κατανυκτική παράσταση στο Kabuki-Za Theatre (τηλ. 3541-3131, στην Ginza): αφιερώστε στο λουισμό των γκεϊσών και στις συνταρακτικές στιγμές αυτοδυσίας που βιώνουν οι σαμουράι.

Οι θεατόφιλοι θαμώνες βγαίνουν, με δάκρυα στα μάτια, κατ' ευθείαν για μια μερίδα σοοσί ή για μια πίτσα. Εσείς επιβάλλεται να παραβρεθείτε σε μια τελετή τσαγιού (tea-ceremony). Αν δεν τύχει να σας προσφέρουν σε οπτι ή σε μα-γυαζι, τότε επισκεφθείτε το Imperial Hotel (τηλ.: 3504-1111) ή το Okura Hotel (τηλ.: 3582-0111). Όλα τα 'χει ο μπαξές του Τόκιο, που μοσχοβολά γοητευτικό άρωμα.

Μια αναζωογονητική βόλτα στους συννηθισμένους κήπους του Meiji-jingu. Οι απέραντες λουλουδιοσμένες εκτάσεις της χώρας αυτής είναι ό,τι το απέραντο μπλε στο ελληνικό αρχιπέλαγος. Μην παραλείψετε να ψάξετε -αν δεν πέσετε πάνω- τους taiko τσιμπανιστές. Τις Κοριακές θα σαγηνεύσετε από τις παραδοσιακές τεχνικές γάμου στον επιθλητικό ναό Meiji-jingu Shrine.

Οι γιορτινές στιγμές μένουν ανεξίτηλες ►